

Arrest

nr. 186 384 van 3 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 november 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 oktober 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw:

naam en voornaam: L(...), M(...) N(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Uganda

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf,

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn/haar partner, geeft hem/haar niet automatisch recht op verblijf.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het middel luidt als volgt:

“4.1.

Het nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten dd. 07/10/2016 wordt, louter gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.”

4.2.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt in volledigheid als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

(...)

Verzoekende partij verwijst ook naar het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

(...)

Zoals reeds aangehaald dient een beslissing tot verlaten grondgebied, volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, rekening te houden met de gezondheidstoestand.

Wat in casu niet is gebeurd.

a)

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert in de bestreden beslissing niets omtrent verzoeksters gezondheidstoestand.

Het terugsturen van de verzoekster naar haar land van herkomst voor onbepaalde duur houdt een schending in van de artikelen 3 en 8 E.V.R.M., het artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekster lijdt aan een chronische klachten ter gevolge van een fietsongeluk in 2008. Bijkomstig heeft verzoekster een psychotische toestand beeld van schizofrenie met wanbeelden en paranoïde. Vooral als gevolg van een verkrachting in het verleden. Dit werd inderdaad al besproken in het verzoek overeenkomstig 9ter van het vreemdelingenwet, echter dit nu deel uitmaakt waaronder ze niet kan terug keren naar haar land van herkomst en een bevel om het grondgebied te verlaten niet op zijn plaats is.

Bovenal zorgt de onlangs vastgestelde diagnose van HIV ervoor dat het psychologisch nog achteruit is gegaan met verzoekster. De hulp van haar vriend de heer D. S. (...) is nu meer dan ooit onmisbaar.

In Oeganda kan verzoekster niet rekenen op de hulp dat ze hier geniet, dankzij haar vriend D.(...).

De verzwakte zelfredzaamheid omwille van het fietsongeluk en verzwakte immuunsysteem ten gevolge van HIV is de verzoekster niet in staat om voor zichzelf te zorgen. Zo is verzoekster aangesteld op de zorgen van haar partner D. (...) om de dagelijkse activiteiten te kunnen uitoefenen zoals boodschappen doen.

b)

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat ondanks de gezondheidstoestand van verzoekster een terugkeer toch zou mogelijk zijn en er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM – quod non- had zij dit moeten motiveren.

De Dienst Vreemdelingenzaken is evident op de hoogte van verzoekster haar aandoening.

Verzoekster diende op datum van 04/04/2014 een aanvraag in conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stuurde in 2015 een aanvulling op, waaruit duidelijk blijkt dat zij aan een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte lijdt.

De aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is bijgevolg nog niet definitief beslecht.

Meer nog de zeer ernstige aandoening, geeft een grote kans dat verzoekster een verblijfsrecht zou verkrijgen.

Uit de beslissing had duidelijk moeten blijken dat de gezondheidstoestand van verzoekster in overweging werd genomen

Dit is niet gebeurd. De beslissing is beperkt tot een loutere verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Dit is evident niet voldoende.

[...]

4.6.

Daarnaast wenst de verzoekster er op te wijzen dat zij nooit op ordentelijke wijze gehoord werd alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

4.6.1.

De verzoekster heeft aldus geen verklaringen kunnen afleggen omtrent haar privéleven in België, haar partner en haar onverwijderbaarheid, haar gezondheidstoestand... voordat de nadelige beslissingen van het bevel tot verlaten grondgebied werd genomen.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.(...)"*

- 4.6.2.

Deze bepaling geldt voor iedere rechtsonderhorige, onafhankelijk van diens verblijfsstatuut.

Naar aanleiding van een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (Arrest van het Hof van Justitie, tweede kamer, dd. 10/09/2013, zaak C-383/13 PPU, M.G. en N.R. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie), verklaart advocaat-generaal Wathelet:

"53. Het in artikel 41, lid 2, sub a, van het Handvest verankerde recht om te worden gehoord is noodzakelijkerwijs van toepassing op maatregelen tot verlenging van de bewaring van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen die krachtens de nationale bepalingen ter omzetting van artikel 15, lid 6, van de terugkeerrichtlijn door de nationale autoriteiten worden genomen.(16) Dergelijke maatregelen, die de illegaal verblijvende onderdanen van derde landen hun vrijheid ontnemen, zijn voor hen zonder enige twijfel bezwarend.

54. Hoewel de Commissie juist heeft aangegeven dat de bewaringsmaatregelen krachtens artikel 15 van de terugkeerrichtlijn niet strafrechtelijk van aard zijn(17) en geen gevangenisstraffen zijn, moet eraan worden herinnerd dat het Hof in dit arrest El Dridi heeft verklaard dat het gebruik van een bewaringsmaatregel de zwaarste vrijheidsbeperkende maatregel is die deze richtlijn in het kader van de procedure tot gedwongen verwijdering toestaat.(18) Dit is de reden waarom een bewaringsmaatregel, die dan wel niet strafrechtelijk van aard is maar net zo goed tot volledige vrijheidsontneming leidt, is opgezet als een maatregel die als laatste middel moet worden ingezet, uitsluitend wanneer de tenuitvoerlegging van een terugkeerbesluit in de vorm van verwijdering in het gedrang kan komen door de houding van de betrokkene. Voor deze maatregel is een strikt kader opgenomen in de artikelen 15 en 16 van genoemde richtlijn, met name om ervoor te zorgen dat de grondrechten van de betrokken onderdanen van derde landen worden geëerbiedigd.(19) De terugkeerrichtlijn, die streeft naar een doeltreffend verwijderingsbeleid en repatriëring op basis van gemeenschappelijke normen, waakt erover dat de betrokkenen op humane wijze en met volledige inachtneming van hun grondrechten en hun waardigheid worden gerepatriëerd.(20)"

Het beschikkend gedeelte van het arrest gaan verder in dezelfde zin:

"Het Unierecht, meer bepaald artikel 15, leden 2 en 6, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, moet aldus worden uitgelegd dat wanneer in het kader van een administratieve procedure in strijd met het recht om te worden gehoord tot verlenging van een bewaringsmaatregel wordt besloten, de nationale rechter die de rechtmatigheid van dat besluit moet beoordelen, de opheffing van de bewaringsmaatregel pas kan gelasten wanneer hij van oordeel is, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, dat deze schending aan degene die haar aanvoert, ook daadwerkelijk de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben."

Volgens het geciteerde arrest dringt het respect van het recht gegarandeerd door het artikel 41 van het Handvest zich op, zelfs indien de reglementering een dergelijke formaliteit niet uitdrukkelijk voorziet.

- 4.6.3.

Het is bijgevolg niet in overeenstemming met het artikel 41 van het Handvest dat de verzoekster niet gehoord werd alvorens de bijlage 13 hem werd afgegeven."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota onder meer wat volgt:

"[...]

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, vereist artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepaling is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet omvat geen formele motiveringsplicht.

Gezien de motivering in de bestreden beslissing omtrent verzoeksters gezins- en privéleven, kan zij niet ernstig voorhouden als zou het Bestuur hier geen rekening mee hebben gehouden. Immers wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen niet automatisch recht op verblijf geeft en het feit dat verzoekster met haar partner samenwoont, haar evenmin automatisch recht op verblijf geeft. Zij toont niet aan welk aspect in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet in rekening zou zijn gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar zij verwijst naar de hangende regularisatieaanvragen 9bis en 9ter, dient te worden opgemerkt dat verzoeksters laatste medische aanvraag 9ter op 22 april 2014 onontvankelijk verklaard daar er geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd bij de aanvraag. Verzoeksters raadsman werd diezelfde dag op de hoogte gesteld dat er een beslissing in verzoekster aanvraag genomen werd.

Aangaande de zogezegde hangende humanitaire regularisatieaanvraag 9bis blijkt niet uit het administratief dossier dat die aanvraag werd ingediend bij de gemeente of overgemaakt aan het Bestuur. Verzoekster legt hierbij geen begin van bewijs van voor.

Een schending van artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Waar zij een schending aanvoert van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten en stelt dat haar rechten van verdediging werden geschonden nu hij niet eerst gehoord werd, dient te worden opgemerkt dat artikel 41 van de Handvest niet kan worden uitgelegd als zou die bepaling vereisen dat verwerende partij, indien zij voornemens is een bevel om het grondgebied te verlaten mede te delen aan verzoekster, zij haar alsnog de mogelijkheid dient te geven bijkomende elementen of stukken voor te leggen.

Louter ten overvloede, dient te worden opgemerkt dat een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekster zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cf. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat waar verzoekster verwijst naar "hangende" regularisatieaanvragen, quod non, die verblijfsaanvragen sowieso geen schorsende werking hebben.

Verzoekster brengt geen elementen aan die tot een ander besluit in zijnen hoofde hadden kunnen leiden.

Het enige middel is niet ernstig."

2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en heeft betrekking op een verwijderingsmaatregel, zodat het een uitoefening van het Unierecht inhoudt; bijgevolg moet het hoorrecht, niet ex artikel 41 van het Handvest maar als algemeen beginsel van Unierecht, gerespecteerd worden. De betrokken vreemdeling dient dus in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Het arrest Boudjlida legt dienaangaande de verantwoordelijkheid duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Een aanvraag om machtiging tot verblijf kan aangenomen worden als een gelegenheid waarin verzoeker daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kan maken over de redenen die de overheid ervan zou kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (RvS 23 februari 2016, nr. 11.808), onder het voorbehoud dat er geen te lange tijdspanne is verstreken tussen de beslissing waarin de aanvraag werd beoordeeld en de datum van het bevel (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§'n 67 tem 70).

Het Hof heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Samenvattend kan dus worden gesteld dat luidens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij onder meer rekening moet houden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling in wiens hoofde zij voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, dat het hoorrecht ertoe strekt dat zij dat met volledige kennis van zaken kan doen maar dat dezelfde doelstelling mogelijks is bereikt wanneer de betrokkene in een aan het bevel voorafgaande aanvraag de verwerende partij reeds heeft gewezen op de relevante elementen.

In casu verwijst verzoekster onder meer naar haar gezondheidstoestand, die wordt bevestigd door de bijgevoegde medische verslaggeving, en zij betoogt nog dat nog geen gevolg werd gegeven aan haar aanvraag van 4 april 2014 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in het kader waarvan zij nog op 15 juli 2016 aanvullende stukken neerlegde “waaruit duidelijk blijkt dat zij aan een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte lijdt”, meer bepaald aan HIV.

Verzoekster diende op 4 april 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in. Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat deze aanvraag op 22 april 2014 onontvankelijk werd verklaard omdat geen standaard medisch getuigschrift was gevoegd. Uit deze beslissing kan logischerwijze niet worden afgeleid dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoeksters gezondheidstoestand, enerzijds omdat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard, en anderzijds omdat de gezondheidstoestand waarnaar verzoekster verwijst haar pas later ter kennis werd gebracht.

Uit de bewoordingen van verzoekster kan overigens worden afgeleid dat zij niet op de hoogte is van deze beslissing, en uit het administratief dossier blijkt ook niet dat deze haar werd betekend.

Wat er ook van zij: op 15 juli 2016 liet verzoekster dus aan de verwerende partij weten dat zij lijdt aan HIV en uit niets blijkt dat de verwerende partij met dit gegeven rekening heeft gehouden bij het uitvaardigen van de thans bestreden beslissing. Verzoekster maakt dus minstens een schending aannemelijk van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het argument van de verwerende partij dat deze bepaling geen formele motiveringsplicht inhoudt, is niet correct en überhaupt niet dienstig nu, zoals reeds werd gesteld, uit niets -dus niet uit de motieven noch uit enig stuk uit het administratief dossier- blijkt dat rekening is gehouden met het feit dat verzoekster HIV-patiënte is. Dit terwijl zij dit wél had kunnen weten, hetzij door kennis te nemen van de informatie die haar werd bezorgd door verzoekster zelf, hetzij door haar te horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Het enig middel, voor zover besproken, is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS